

Det med bøn

Det med bøn er måske for dig noget mærkeligt noget. Måske ikke. For mange er det med bøn helt fremmed. Noget, ens bedstemor gjorde, eller oldemor, enten ved bordet, inden maden, eller med et Fadervor inden sengetid. Måske de fleste beder nu og da, men når det sker, lægger de slet ikke mærke til det selv. Fx i en konkurrence. Så foldes hænderne spontant, blikket rettes mod himlen og man udbryder noget nær: *Pleeease, Gud, lad mig vinde den her! Så lover jeg, at...*

Omvendt har jeg hørt andre sige, når jeg har spurgt dem, om de har prøvet at bede Gud om hjælp, at de slet ikke ved, hvordan man gør.

Så hvordan beder man?

I evangelieteksten til *Bededag* i år er der en slags bønns-instruktion. Jesus siger:

*Bed, så skal der gives jer;
søg, så skal I finde;
bank på, så skal der lukkes op for jer.
For enhver, som beder, får;
og den, som søger, finder;
og den, som banker på, lukkes der op for.*
(Matt. 7,7f.)

Jesus kalder til handling. Han kunne lige så godt have sagt: *Det er lige meget, hvordan du gør, bare du gør det!* Derfor kræver det mod at tro, for tro er handling, tro er at turde handle i tillid.

Den korteste bøn

Jeg lærte engang verdens korteste bøn, som er på bare ét ord, nemlig: *Hjælp!* Men der findes flere af de her korte bønner. Fx skal den dominikanske munk Mester Eckhardt have sagt, at hvis den eneste bøn, du siger i dit liv er *tak*, ja, så er det mere end rigeligt.

Take away-bøn

På nettet fandt jeg en take away-bøn fra Roskilde Domkirkes natkirke:

*Gud.
Du kender mig i mit inderste og ved,
hvad jeg tænker og føler.
Du ved også, at det jeg har trang til
ikke altid er det, jeg trænger til.
Herre, vis mig den sande vej,
så jeg altid må leve i troen på dig
og på livet selv.*

Den erkender, at Gud kender mig bedre end jeg kender mig selv. Jeg ved jo kun, hvad jeg har trang til, men Gud, som kender mig fuldt ud, ved, hvad jeg trænger til. Så her beder jeg dybest set Gud om at være min vejviser, sende Helligåndens GPS.

Bøn kan også være at slutte fred med sig selv

Der er en bøn af Martin Luther, som sætter fokus på vores tids (efter min mening) største udfordring: følelsen af utilstrækkelighed. Vi taler meget om det med hensyn til børnene og karakterræset og globaliseringen, men følelsen er universel og er ifølge Bibelen noget, som mennesket alle dage, faktisk siden vi blev smidt ud af Paradisets Have, har haft med sig som fast følgesvend. Så Luthers bøn hedder *Nat og dag til Guds tilfredshed*:

*Jeg sover ind i Herrens navn
og ved
at også min søvn er i orden for Gud.
Og når jeg så vågner
og går i gang med de daglige opgaver
på mit arbejde
med at skrive, læse, meditere,
iagttage og bede –
tvivler jeg ikke på,
at Gud også er tilfreds med det arbejde.
Hvis jeg vidste, at han ikke syntes om det,
ville jeg med det samme holde op.
Men jeg er sikker på,
at Gud er tilfreds med mit arbejde,
ikke på grund af mig,
som udfører det alt sammen,
men på grund af Guds vilje,
der forbarmer sig over mig
tilgiver mig synder, elsker mig, leder mig
og holder mig fast med sin Hellige ånd.*

Bønnen over dem alle

*Fadervor,
du som er i himlene!
Helliget vorde dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje
som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld,
som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde.
Thi dit er riget og magten og æren i evighed!
Amen.*

Verdens mest kendte bøn er *fadervor*, og det er kristendommens ældste og mest brugte bøn. Det var Jesus, der lærte sine disciple den. Vi har den i en kort form Lukasevangeliet (kap. 11) og en lidt længere i Matthæusevangeliet (kap. 6), og det er den lange, vi bruger. Jan Lindhardt gennemgår i bogen *Katekismus i kristendom. Børnelærdom for voksne* bønnens forskellige led. Jeg vil citere afsnittet om *giv os i dag vort daglige brød* her, da det i enhver hamstringstid er noget, vi helt automatisk mindes om:

I alle kulturer hvor sult og hungersnød ligger lige på den anden side af døren, er maden og især brødet helligt. Uden det er livet i fare. Det kan man ikke påstå i vores del af verden, og "brødet" bliver derfor snarere et symbol på at også vores liv er truet, selvom vi ikke sulter. Det er altså i virkeligheden en bøn om at Gud vil sørge for os og holde os i live. Det er en bøn der udspringer af vor smertefulde erkendelse af at livet er skrøbeligt og når som helst kan tages fra os.

Sidsel Keibel Blom. Bededag 2020.